

Hồi 4

Kỳ Nhân Kỳ Địa Kỳ Sự

Mười tám tháng giêng.

Một địa phương không ai biết là nơi nào.

Một khối sắt hình trạng không theo quy tắc, cũng không hoàn chỉnh, làm sao có thể là thứ vũ khí đáng sợ nhất trên thế gian ?

Tiểu Cao còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng vấn đề đó lại một mực như một con độc xà quấn quện trong tâm chàng.

Đợi đến khi chàng hoàn toàn thanh tỉnh, chàng lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngốc.

Chàng chợt phát hiện mình đã đến một địa phương chỉ có trong mộng cảnh ly kỳ hoang đường nhất mới có thể xuất hiện.

Địa phương đó phẳng phất là một hang động trong lòng núi, Tiểu Cao tuyệt đối có thể bảo đảm, vô luận là ai đến đây, đều giống hệt chàng, đều bị hang động đó mê hoặc.

Chàng chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ nơi nào có thể khiến cho người ta mê hoặc như vậy.

Đèn thủy tinh từ Ba Tư mang đến, treo trên cao giữa một cái chung khổng lồ, bắn ra những tia sáng sáu màu chói ngời, dưới đất trải đầy thảm dày thủ công tinh tế đồ án kỳ mỹ, trên giá gỗ xung quanh bốn bức vách trần liệt đủ thức đủ dạng vũ khí kỳ môn, có nhiều thứ Tiểu Cao không những chưa từng thấy qua, cả nghe cũng chưa từng nghe nói tới.

Ngoại trừ những thứ đó ra, còn có cột san hô cao hơn một trượng, ngà voi dài cực dài, bạch mã dùng bạch ngọc không tì vết điêu khắc thành, vô số hoa lá và rau trái dùng bích lục phỉ thúy và xích hồng mã não gọt dũa thành, Phật tượng khổng lồ đúc bằng vàng ròng Xiêm La, trên Phật tượng còn đeo đầy chuỗi hạt trân châu tròn vo trong suốt lớn như long nhãn.

Trên một cái đại án khác bài đầy các thức các dạng chén vàng tô ngọc và bình thủy tinh, đủ thứ mỹ tửu nổi tiếng từ khắp mọi nơi trên thế gian.

Bốn năm tuyệt sắc mỹ nữ người vận áo sa mỏng như cánh dơi đang đứng bên cạnh cái võng mềm mại mà Tiểu Cao đang nằm, nhìn Tiểu Cao cười khúc khích, trong số có một cô gái tóc vàng mắt xanh, da còn trắng hơn cả tuyết, nụ cười hiền dịu thuần

chân, một cô gái khác da lại nâu sậm, giống như vương lụa nâu sồng, mềm mại bóng láng, chói ngời phản ánh.

Tiểu Cao đã hoàn toàn bị mê hoặc.

Những thứ vũ khí đó, những thứ trân bảo đó, những mỹ nhân đó, đều không phải là những vật phàm nhân có thể thấy được.

Lẽ nào địa phương này đã không còn ở nhân gian ?

Nếu quả đây là địa ngục, thế giới này cũng không biết có bao nhiêu người tự nguyện xuống địa ngục.

oOo

--- Các người là ai ? Nơi đây là nơi nào ?

Đám con gái chỉ cười, không nói gì.

Tiểu Cao muốn đứng dậy, lại đã bị một cô gái da thịt thơm ngát đè vai chàng.

Chàng không dám đụng thứ con gái đó.

Chàng biết mình tịnh không phải là người có thể kháng cự lại dụ cảm.

Khiến cho người ta không chịu nổi nhất là cô gái tóc vàng mắt xanh không ngờ còn ôm má chàng, thổi nhẹ vào lỗ tai chàng.

Tiểu Cao biết thân thể mình đã mau mắn có biến hóa, biến hóa rất bất nhã.

Thân người chàng chợt uốn khúc cong vòng lại, từ một bộ vì mà bất cứ một ai cũng không tưởng nổi, uốn cong theo phương hướng mà bất cứ một ai cũng không tưởng nổi.

Hai cô gái đè vai và ôm mặt chàng chỉ cảm thấy tay hệt hẫng, người bị họ án giữ đã biến mất, lúc quay đầu lại mới phát hiện chàng đã trốn đằng sau một Phật tượng bằng vàng ròng ở xa xa.

“Các người ngàn vạn lần không nên qua đây”. Tiểu Cao nói lớn: “Con người của ta tịnh không phải là người tốt, các người nếu quả dám qua đây, ta thật cũng không khách khí nữa”.

Chàng quả thật có chút lo sợ đám con gái đó, nhưng bọn họ nếu quả thật sự đi qua, chàng cũng không thể cảm thấy quá khó xử, cũng không thể bị hù chết.

Chỉ tiếc bọn họ đều không đi qua, cả một người cũng không qua.

Bởi vì lúc đó, chủ nhân của địa phương này đã xuất hiện.

Một người gầy gò anh tuấn, thân người cao cao, tùy tùy tiện tiện vận một tấm trường bào lụa đen tuyền như màu tóc, thả tóc dài đen nhánh tùy tùy tiện tiện tản bay

trên vai.

Y tuy ăn mặc tùy tùy tiện tiện, nhưng con người y xem ra lại giống như đế vương.

Đặc biệt là khuôn mặt y.

Khuôn mặt vóc dáng cực kỳ phân minh, đường nét cực kỳ rõ rệt.

Sắc mặt y trắng nhợt, hoàn toàn không có một chút huyết sắc, giống như dùng một khối đá trắng như tuyết gọt dũa thành, mang theo một thứ lãnh đạm cao quý vô phương hình dung.

Nhìn thấy người đó, đám con gái lập tức đều khoanh tay cúi chào, Tiểu Cao lập tức nói lớn:

- Ta biết người nhất định là chủ nhân nơi này.

- Đúng.

- Ta không nhận ra người, người cũng không biết ta, người đem ta vào đây làm gì ?

- Ta cũng không biết.

“Người cũng không biết ?” Tiểu Cao la lên: “Người sao lại không biết được ?”

- Bởi vì ta căn bản không muốn người đến, là người tự mình muốn theo ta đến.

Tiểu Cao ngây người, ngây người cả nửa ngày mới mở miệng:

- Là ta tự muốn đi theo người ? Lẽ nào người là người khiêng cái hòm ?

- Đúng.

Tiểu Cao ôm đầu, chùng nhiên sắp hôn mê bất tỉnh.

Một người dung mạo bình phàm mặc áo vải bố không ngờ đột nhiên lại biến thành một vị đế vương như một kỳ tích.

Chuyện đó vốn chỉ có trong thần thoại mới có thể xảy ra, Tiểu Cao lại khơi khơi vô ý đụng phải.

“Người thật ra là ai ?” Tiểu Cao từ sau lưng Phật tượng bước ra: “Là một thích khách không lộ nguồn gốc, khiêng hòm lưu lãng thiên nhai ? Hay là một ẩn sĩ xa lánh hồng trần vui thú như vương hầu ?”

Tiểu Cao hỏi y:

- Hai thứ người đó hoàn toàn bất đồng, thật ra thứ nào mới là chân diện mục của người ?

“Còn người ? Người thật ra là ai ?” Y hỏi ngược lại Tiểu Cao: “Là một thiếu niên nhiệt huyết đối với mỗi một sự kiện trên thế gian đều cảm thấy hiếu kỳ ? Hay là một kiếm khách vô tình coi mạng người như cỏ rác ?”

“Ta là người học kiếm, một người nếu quả muốn học kiếm, cũng nên hiến thân vì

kiếm, có chết cũng không ân hận". Tiểu Cao lại hỏi y: "Còn người ? Người giết người vì cái gì ? Vì tiền tài ? Hay là vì lúc người giết người cảm giác rất khoái trá ?"

Tiểu Cao ngưng thị nhìn y:

- Một người lúc biết mình có thể làm chủ sinh tử của người ta, có phải cảm thấy rất khoái trá ?

Hắc bào nhân chợt quay mình đi đến trước đại án, rót một chén rượu từ một bình thủy tinh, chậm chậm uống cạn.

Sau đó y mới hững hờ đáp:

- Đối với ta mà nói, đó đã không còn là chuyện khoái trá, chỉ tiếc ta cũng giống như đại đa số người trên thế giới, cũng đi làm những chuyện mà mình vốn không muốn làm.

- Lần này người tại sao lại giết Dương Kiên ?

- Vì Châu Mãnh, bởi vì ta thiếu hẳn một mạng.

- Mạng ai ?

- Ta.

- Châu Mãnh đã từng cứu người ?

"Mỗi một người đều khó tránh khỏi lúc có nguy hiểm khôn nạn, ta cũng không ngoại lệ". Hắc y nhân điềm đạm đáp: "Tương lai người cũng có thể gặp mấy lúc đó, nhưng người vĩnh viễn vô phương dự liệu là lúc đó ai sẽ cứu người, chính như hiện tại người cũng không biết tương lai có bao nhiêu người phải chết trong tay người vậy".

"Không phải là chết trong tay ta, mà là chết dưới kiếm của ta". Tiểu Cao thốt: "Người chết dưới kiếm của ta đều đã đem tính mệnh hiến thân cho kiếm, giống như ta, nếu quả ta có chết dưới kiếm của bọn họ, ta chết cũng không oán hận".

Hắc y nhân đột nhiên lấy một thanh trường kiếm hình dạng cổ quái treo trên vách xuống, lạnh lùng nhìn Tiểu Cao:

- Nếu quả hiện tại ta dùng thanh kiếm này giết người ?

"Vậy thì ta cảm thấy rất tiếc nuối". Tiểu Cao đáp: "Bởi vì hiện tại cả chuyện người là ai mà ta cũng không biết".

- Người biết đã đủ quá rồi, đã đủ để khiến cho ta giết người.

- Ồ ?

- Người đã biết là ta giết Dương Kiên, đã len lén nhìn cái hòm của ta.

"Nhưng ta không nhìn thấy gì cả". Tiểu Cao đáp: "Ta cũng nghĩ không ra sao nó có thể là vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ ?"

- Người muốn biết ?
- Muốn phi thường.

Hắc y nhân chột bật kiếm, kiếm khí lạnh buốt âm trầm lập tức ép bức vào mi mắt, kiếm quang lóe chớp một màu bích lục.

“Thanh kiếm này tên là Lục Liễu, là di vật của Ba Sơn Cổ đạo nhân”. Hắc y nhân vuốt nhẹ lưỡi kiếm: “Cổ đạo nhân năm xưa bằng vào bảy bảy bốn mươi chín chiêu Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm tung hoành thiên hạ, kiếm khách thành danh chết dưới thanh kiếm này cũng không biết có bao nhiêu mà kể”.

Y đặt trường kiếm xuống, rút một cây Tuyên Hoa Đại Phủ treo gần đó.

“Đây là búa Hoàng Sơn ẩn hiệp Vũ Lăng dùng năm xưa”. Y nói: “Chiêu thức ông ta dùng tuy chỉ có mười một chiêu, nhưng mỗi một chiêu đều là sát thủ cực kỳ bá đạo, nghe nói trong giang hồ đương thời chưa từng có ai có thể vượt qua bảy chiêu dưới tay ông ta”.

Bên cạnh Tuyên Hoa Phủ là một vũ khí giống thương, lại không phải là thương, bởi vì gắn trên đầu thương lại không phải là mũi thương, là một mũi liêm đao, còn dùng một sợi xích sắt quấn giữ.

“Thiết Liên Phi Liêm giết người như phạt cỏ”. Hắc y nhân thốt: “Kiện vũ khí này nghe nói đến từ Đông Doanh, chiêu thức quỷ bí chưa từng thấy”.

Y lại chỉ một đôi Phán Quan Bút trên giá, một đôi Nga My Thích, một vòng Khóa Hổ Lam, một thanh Ngô Câu Kiếm, một ngọn Câu Liêm Thương, một mũi Thất Tinh Tiên, một thanh loan đao Ba Tư, và một cây gậy tre bạch lập:

- Những thứ vũ khí này năm xưa cũng đều thuộc về những cao thủ tuyệt đỉnh đương đại, mỗi một thứ vũ khí đều có chiêu thức độc đặc của nó, mỗi một thứ vũ khí đều không biết đã siêu độ anh hồn của bao nhiêu võ lâm cao thủ.

Tiểu Cao nhin không được phải nói:

- Cái ta hỏi là cái hòm của người, không phải là những thứ vũ khí đó.

Hắc y nhân hững hờ thốt:

- Nhưng cái hòm của ta là tinh hoa của những thứ vũ khí đó.

“Ta không hiểu”. Tiểu Cao hỏi y: “Một cái hòm làm sao có thể là tinh hoa của mười ba thứ vũ khí đó ? Ta thấy trong hòm chỉ bất quá có vài cục sắt, vài ống sắt và tấm sắt rời rạc thôi”.

“Ảo bí trong đó, người đương nhiên không thể nhìn ra”. Hắc y nhân nói: “Nhưng người cũng nên biết, tất cả mọi vũ khí trên thế gian vốn đều chỉ bất quá là những khối sắt rời rạc, nhất định phải ráp lại mới có thể trở thành một thứ vũ khí”.

Y lại giải thích:

- Cho dù là một thanh đao, cũng cần phải có thân đao, lưỡi đao, cán đao, vòng đao, vỏ đao, cũng phải dùng năm thứ khác nhau ráp lại thành một mới có thể thành một thanh đao.

Tiểu Cao chùng như đã hiểu chút ít:

- Ý tứ của người có phải muốn nói, người có thể dùng những khối sắt trong cái hòm đó ráp lại thành một thứ vũ khí ?

- Không phải là một thứ vũ khí, là mười ba thứ vũ khí, mười ba thứ vũ khí khác nhau.

Tiểu Cao ngẩn người.

“Dùng mười ba phương pháp khác biệt, ráp thành mười ba thứ vũ khí hình thức khác biệt, nhưng mỗi một hình thức đều khác biệt với vũ khí thường thấy, bởi vì mỗi một hình thức ít ra đều có công dụng của ba thứ vũ khí”. Hắc y nhân nói: “Những chiêu thức biến hóa tinh hoa của những vũ khí đó đều hoàn toàn nằm trong cái hòm của ta”.

Y hỏi Tiểu Cao:

- Hiện tại người chắc đã minh bạch rồi chứ ?

Tiểu Cao đã hoàn toàn ngây ngốc.

Hiện tại chàng tuy đã minh bạch Dương Kiên và bọn Vân Mãn Thiên bảy người vì sao nhìn giống như đồng thời chết dưới ba bốn thứ vũ khí khác nhau, người xuất thủ lại chỉ có một người.

Điểm đó tuy Tiểu Cao đã hiểu, lại vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng.

Nếu quả không tận mắt nhìn thấy, có ai có thể tin trên thế gian có một thứ vũ khí cấu tạo tinh xảo tinh xác tinh mật như vậy tồn tại ?

Nhưng Tiểu Cao không thể không tin.

Cho nên chàng nhin không được thở dài:

- Người có thể chế tạo ra một kiện vũ khí như vậy, nhất định là một thiên tài vĩ đại.

- Phải.

Trên khuôn mặt lãnh đạm tôn quý của hắc y nhân đột nhiên lộ xuất một biểu tình rất kỳ quái, giống như một tín đồ trung thành nhất đột nhiên đề cập tới thần thánh mà hấn sùng tín nhất.

“Không ai có thể so sánh với y”. Hắc y nhân thốt: “Kiếm thuật của y, trí tuệ của y, tấm lòng của y, và phương pháp luyện sắt luyện kiếm của y, đều không có ai có thể so bì được”.

- Y là ai ?

- Y là người đã chế tạo ra “Lệ Ngân” của người.

Tiểu Cao lại ngây người.

Chàng đột nhiên có một cảm giác rất kỳ diệu, cảm thấy giữa chàng và hắc y nhân thần bí đó phảng phất có những quan hệ cực kỳ vi diệu.

Thứ cảm giác đó khiến cho chàng vừa kinh ngạc, vừa hưng phấn, lại sợ hãi.

Chàng còn muốn biết rất nhiều chuyện, chuyện có liên quan đến cái hòm, đến thanh kiếm này, và đến người đó, chàng đều muốn biết, nhưng hắc y nhân lại chừng như không muốn để chàng biết quá nhiều, đã cải biến đề tài:

- Cái hòm đó cố nhiên là vũ khí kiệt xuất không tiền khoáng hậu, muốn sử dụng nó cũng không dễ gì. Nếu quả có một người kiệt xuất sử dụng nó, cũng không thể phát huy uy lực của nó.

Y tịnh không phải là đang khoe khoang về mình, cũng không có ý tự phụ, chỉ bất quá là thuật lại một sự thật:

- Người đó không những phải tinh thông cả chiêu thức biến hóa của mười ba thứ vũ khí đó, đối với cấu tạo của mỗi một kiện vũ khí đều phải hiểu thấu cực kỳ rõ ràng, hơn nữa còn phải có một đôi tay cực kỳ linh xảo mới có thể trong một thời gian ngắn đem mấy khối sắt trong hòm ráp lại.

Hắc y nhân lại nói:

- Ngoài ra, y còn phải có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, phản ứng cực kỳ linh mẫn, và phán đoán cực kỳ chính xác.

- Sao vậy ?

“Bởi vì đối thủ bất đồng, vũ khí và chiêu thức phải dùng cũng bất đồng, cho nên mình nhất định phải trong một thời gian ngắn nhất phán đoán ra phải dùng vũ khí hình thức nào mới có thể chế ngự được đối thủ của mình”. Hắc y nhân đáp: “Khi đối phương còn chưa xuất thủ, mình phải tính đúng nên dùng vật gì ráp thành vũ khí gì, hơn nữa còn phải hoàn thành trước khi đối phương xuất hiện, chỉ cần chậm một nhịp, có thể chết dưới tay của đối phương rồi”.

Tiểu Cao cười khổ:

- Xem ra đó thật sự không phải là chuyện dễ, người như vậy tìm khắp thiên hạ chỉ sợ cũng tìm không ra bao nhiêu người.

Hắc y nhân tĩnh lặng nhìn chàng, qua một hồi rất lâu mới lạnh lùng nói:

- Muốn mở cái hòm của ta ra cũng không phải dễ, nhưng ngươi lại đã mở được. Tay ngươi đã đủ linh xảo rồi.

- Hình như vậy.

- Võ công của người cũng rất có căn cơ, hơn nữa hình như còn luyện qua Du Già thuật truyền từ Thiên Trúc Mật Tông, trên Thánh Mẫu Thủy Cao Phong.

- Hình như vậy.

“Lão nhân giao cho người thanh “Lệ Ngân” cũng có chút quan hệ tới cái hòm của ta”. Hắc y nhân điềm đạm thốt: “Cho nên cho đến bây giờ người còn chưa chết”.

“Lẽ nào người vốn muốn giết ta ?” Tiểu Cao hỏi: “Người tại sao lại không giết ?”

“Bởi vì ta muốn lưu người ở lại đây”. Hắc y nhân đáp: “Ta muốn người kế thừa võ công của ta, kế thừa cái hòm của ta, kế thừa tất cả những gì mà ta có”.

Chuyện y nói là một hạnh vận mà người ta cả năm mộng cũng không mộng tưởng nổi.

--- Tài phú địch quốc, vũ khí cực kỳ huyền bí, vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ.

Một người trẻ tuổi tay trắng đột nhiên ôm hết tất cả những thứ đó, mệnh vận cả đời hẳn bất chợt đã cải biến trong phút chốc.

Trong tâm của người trẻ tuổi đó có cảm giác ra sao ?

Tiểu Cao không ngờ cả một phản ứng cũng không có, giống như đang nghe người ta nói một chuyện hoàn toàn không liên quan gì đến chàng.

Hắc y nhân lại nói:

- Điều kiện duy nhất của ta là người trước khi luyện thành võ công của ta, tuyệt không thể rời khỏi nơi này một bước.

Điều kiện đó tịnh không quá hà khắc, hơn nữa hợp lý phi thường.

“Chỉ tiếc người đã quên hỏi một chuyện”. Tiểu Cao thốt: “Người quên hỏi coi ta có chịu ở lại đây không ?”

Vấn đề đó kỳ thật bất tất phải nói tới, điều kiện như vậy chỉ có kẻ điên khùng khờ dại mới cự tuyệt.

Tiểu Cao không phải là kẻ điên, cũng không phải là người khờ, hắc y nhân lại vẫn hỏi chàng câu đó:

- Người có chịu không ?

“Ta không chịu”. Tiểu Cao trả lời không chút do dự: “Ta cũng không nguyện ý”.

Tròng mắt của hắc y nhân đột nhiên có biến, từ tròng mắt của một người bình thường biến thành một mũi kim châm, một mũi kiếm, một vòi châm của ong mật, đâm thẳng vào mắt Tiểu Cao.

Đôi mắt Tiểu Cao lại không chớp tới một cái, lại qua một hồi rất lâu, hắc y nhân mới hỏi chàng:

- Người vì sao lại không chịu ?

“Kỳ thật cũng không tại sao hết !” Tiểu Cao đáp: “Có lẽ chỉ bất quá vì nơi đây quá ngọt ngào, còn ta lại luôn luôn quen ngày tháng tự do tự tại”.

Chàng ngưng thị nhìn con người thần bí đáng sợ đó, điềm đạm thốt:

- Có lẽ chỉ bất quá vì ta không muốn thành một người như người.

- Người biết ta là người ra sao ?

“Ta không biết”. Tiểu Cao đáp: “Nhưng ta cảm thấy con người của người chừng như luôn luôn sống trong bóng tối, không cần biết người xuất hiện dưới diện mục nào, chừng như đều chỉ xuất hiện trong bóng tối”.

Chàng thở dài:

- Người tuy có tài phú địch quốc, võ công thiên hạ vô song, nhưng có lúc ta lại cảm thấy ngày tháng của người vẫn không khoan khoái bằng ta, có lúc ta thậm chí còn cảm thấy tội nghiệp người.

Hắc y nhân nhìn chàng, hàn quang trong tròng mắt đột nhiên phân tán, tản thành một màn ánh sáng mờ mờ lung lung, tản thành một phiến hư hư vô vô.

“Mỗi một người đều có quyền chọn lựa phương thức sinh hoạt cho mình, ta cũng có quyền chọn lựa của ta”. Tiểu Cao nói: “Ta muốn sống dưới ánh mặt trời, cho dù ta phải giết người, ta cũng đường đường chính chính đến khiêu chiến với người ta, cùng người ta tranh đấu một trận thắng bại công công bình bình”.

Hắc y nhân chợt cười lạnh:

- Người nghĩ Tư Mã Siêu Quần thật có thể cùng người quyết đấu công bình ?

- Ta quang minh chính đại khiêu chiến với y, lấy một chọi một, sao lại không công bình ?

“Hiện tại người đương nhiên không hiểu”. Hắc y nhân lại thở dài một hơi: ‘Đợi đến khi người hiểu, chỉ sợ đã quá trễ’.

“Không cần biết ra sao, ta vẫn muốn đi”. Tiểu Cao nói: ‘Hiện tại bao tử của ta đã đói muốn chết, ta chỉ hy vọng người lưu ta lại ăn một châu ngon lành, sau đó để ta đi’.

Chàng lại lộ vẻ cao hứng:

- Ta thấy người không phải là người nhỏ mọn, yêu cầu của ta đại khái cũng không thể coi là quá đáng.

“Quả thật không thể coi là quá đáng”. Hắc y nhân lạnh lùng thốt: “Chỉ tiếc người cũng đã quên hỏi ta một chuyện”.

- Chuyện gì ?

- Người đến địa phương này, chưa bao giờ có một ai có thể sống sót đi ra.

Tiểu Cao không ngờ vẫn còn cười được:

“Ta tin lời người nói, may là mỗi một chuyện đều có ngoại lệ”. Nụ cười của chàng không ngờ còn rất khoan khoái: “Ta tin rằng người nhất định vì ta mà phá lệ một lần”.

- Ta tại sao lại phải vì người mà phá lệ ?

- Bởi vì bọn ta là bằng hữu, không phải là cừu địch, ta cũng chưa từng đắc tội với người.

“Người lầm rồi”. Hắc y nhân thốt: “Người không phải là bằng hữu của ta, cũng không xứng làm bằng hữu của ta”.

Trong mắt của y đột nhiên lại lộ xuất một ánh sáng rất kỳ quặc:

- Nếu quả ta chịu vì người mà phá lệ một lần, chỉ bất quá là vì một nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì ?

“Vì người tội nghiệp ta”. Hắc y nhân đáp.

Ánh sáng trong mắt y bỗng phảng phất lại biến thành một ý tứ chế nhạo đắng cay:

- Trên thế giới này chỉ có người hận ta, sợ ta, lại chưa từng có ai tội nghiệp ta, chỉ vì một điểm đó, ta cho người một lần cơ hội.

- Cơ hội gì ?

Hắc y nhân đứng dậy, từ trên đại án tùy tiện cầm lấy hai bình thủy tinh, muốn Tiểu Cao chọn một bình mà uống.

“Tại sao muốn ta chọn ?” Tiểu Cao hỏi: “Hai bình rượu chừng như hoàn toàn như nhau, cả bình cũng giống nhau”.

- Chỉ có một điểm khác biệt.

- Điểm gì ?

“Trong hai bình rượu, có một bình là độc tửu”. Hắc y nhân đáp: “Xuyên trường đoạt mệnh độc tửu”.

Kỳ thật hai bình rượu đó còn có một điểm không giống nhau, có một bình khác với bình kia một điểm.

Bởi vì bình rượu đó hắc y nhân đã rót ra một chút, hơn nữa đã uống một chén hồi nãy.

Hiện tại y vẫn còn sống.

Một điểm đó đáng lẽ Tiểu Cao nên nhìn ra, nhưng chàng lại chọn cái bình còn lại.

Hắc y nhân lạnh lùng nhìn chàng, lạnh lùng hỏi:

- Người đã chọn ?

- Ta đã chọn, hơn nữa tuyệt đối không sửa đổi chủ ý.
- Người có nhìn thấy ta hồi nãy uống một chén không ?
- Ta đã thấy.
- Người có biết ta uống bình nào không ?
- Ta biết.
- Người tại sao không chọn cái bình ta đã uống ?

“Bởi vì ta còn chưa muốn chết.” Tiểu Cao mỉm cười, cười càng khoan khoái: “Người biết ta không phải là người mù, cũng không thể coi là quá ngu, nhất định có thể nhìn ra trong hai bình rượu đó có một bình người đã uống qua, nhưng người vẫn muốn ta chọn, bởi vì đại đa số người dưới tình huống đó đều chọn cái bình người uống hồi nãy”.

Đó là sự thật.

“May là ta không phải như đại đa số, người cũng không thể coi ta giống như những người đó”. Tiểu Cao thốt: “Trong bình rượu người uống qua nếu quả thật có độc, người không thể dùng phương pháp đó thử ta”.

Chàng nói:

- Người muốn đối phó ta, đương nhiên phải dùng phương pháp khôn khéo một chút.
- Sự chọn lựa đó thật không dễ dàng gì.

Có những người cho dù có trí tuệ, có thể nghĩ ra độc tử rất có thể nằm trong cái bình hồi nãy hắc y nhân có uống qua, cũng vị tất có đảm khí chọn cái bình còn lại.

“Độc tử là của người, người đương nhiên có giải dược, cho dù có uống mười tám bình cũng không thành vấn đề, nhưng ta uống vào lại không được”. Tiểu Cao nói: “Cho nên ta chỉ còn nước chọn cái bình này”.

Hắc y nhân dùng một ánh mắt rất kỳ quái nhìn Tiểu Cao, dùng một thanh âm rất kỳ quái hỏi chàng:

- Nếu quả người chọn sai ?
- Vậy thì ta cũng chỉ còn nước chết chắc.

Nói xong câu đó, Tiểu Cao cầm cái bình chàng chọn uống ực xuống.

Sau đó người chàng cũng ngã xuống.

- o O o -